

Arrest

nr. 66 378 van 9 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 24 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. MENS *loco* advocaat P. STAELENS en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 26 februari 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 6 januari 2011 legt verzoeker samen met zijn partner D.C. een verklaring tot wettelijke samenwoning af. Dezelfde dag dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn duurzame relatie met mevrouw D.C.

Op 3 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 24 mei 2011 aan verzoeker

betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel om het grondgebied te verlaten betreft de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid (1) (2)

wordt aan H.D. (...)

geboren te R. (...), op (...),

van Montenegro nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 29 mei 2011

(datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum. (...)

Op 5 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 juni 2011 stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing. Met toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 is dit beroep van rechtswege schorsend.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De verzoekende partij kreeg d.d. 24 2011 mei niet alleen kennis van het thans bestreden bevel dat voortvloeit uit de ontvankelijkheidsbeslissing 9ter maar ook van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten,

Deze andere beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt gevoegd als stuk 3.

Deze beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen ingevolge de weigering van de wettige samenwoning van de verzoekende partij met Mvr. D.C..

Deze andere beslissing van de verwerende partij werd gemotiveerd als volgt:

(...)

Overeenkomstig artikel 39/79 Vreemdelingenwet werd door de verzoekende partij, op dezelfde dag als het verzenden van onderhavig verzoekschrift, de vernietiging gevorderd van deze beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit beroep werk, overeenkomstig de tekst van artikel 39/79 § 1, 1° (beslissing weigering verblijf ex art 10bis Vreemdelingenwet), opschortend. Tijdens dit opschortende beroep kan dan ook geen uitwijzingsmaatregel tegen de verzoekende partij uitgevoerd worden. Aangezien de verzoekende partij reeds een opschortend beroep aantekende tegen de hogervermelde beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (ingevolge de weigering wettelijke samenwoning), kan het thans bestreden bevel om het grondgebied té verlaten niet uitgevoerd worden. Door het feit dat in de termijn geen rekening gehouden wordt (vijf dagen) met dit andere, wel opschortend aan te vechten bevel om het grondgebied te verlaten, doet het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten afbreuk aan het bepaalde in artikel 39/79 Vreemdelingenwet – de tenuitvoerlegging van het thans bestreden Bevel om het grondgebied te verlaten schendt immers de verzoekende partij in haar subjectief recht om niet uitgewezen te worden tijdens de behandeling van het beroep tegen de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (ingevolge de weigering wettelijke samenwoning).

De verzoekende partij vraagt Uw Raad dan ook dit - niet schorsende - verzoek tot nietigverklaring samen te behandelen met het schorsende annulatieberoep dat ingediend werd tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (ingevolge de weigering wettelijke

samenwoonst). Het resultaat van dit opschortende beroep zal uiteraard de uitkomst van onderhavig beroep determineren.”

2.2. De Raad stelt vast dat het voorwerp van de bestreden beslissing het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 mei 2011 betreft.

Verzoeker betoogt vooreerst dat het bevel vermeldt dat hij binnen de 5 dagen het grondgebied dient te verlaten. Hij meent dat deze termijn artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet schendt daar deze termijn geen rekening houdt met het andere opschortende bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat verzoeker pas op 22 juni 2011 een beroep tot nietigverklaring indiende tegen de beslissing van 5 mei 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt terecht vast dat, gelet op artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, dit beroep van rechtswege schorsend is. Het beroep dateert evenwel van ná de bestreden beslissing zodat verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen rekening kon houden met een eventueel in de toekomst ingesteld beroep met schorsende werking.

Artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet belet overigens niet dat verweerder, ook ná de beslissing van 5 mei 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten kan nemen en aan verzoeker vraagt om binnen de termijn van vijf dagen het grondgebied te verlaten. De opgegeven termijn van vijf dagen dient begrepen te worden als de termijn binnen de welke verzoeker wordt gevraagd vrijwillig het grondgebied te verlaten. Er is echter geen sprake van een gedwongen verwijdering.

Artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“§ 1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, **ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd** en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.*

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn :

(...)

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van de een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis;”

Het door verzoeker ingestelde van rechtswege schorsende beroep, heeft aldus niet enkel tot gevolg dat de beslissing van 5 mei 2011 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten geschorst is, doch ook dat alle andere bevelen die reeds werden genomen of nog genomen worden ten opzichte van verzoeker niet gedwongen ten uitvoer kunnen worden gebracht. Wanneer de termijn van vijf dagen is verstreken, heeft dit aldus niet tot gevolg dat verzoeker vervolgens ‘gedwongen’ zal worden verwijderd van het grondgebied in zoverre de beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 5 mei 2011 niet definitief en uitvoerbaar is.

In de mate verzoeker alludeert op de formulering *“Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, (...), naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”*, in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat verzoeker thans geen ‘gedwongen uitvoering’ of begin van uitvoering aannemelijk maakt. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang in een beroep tevens actueel zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Een schending van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN